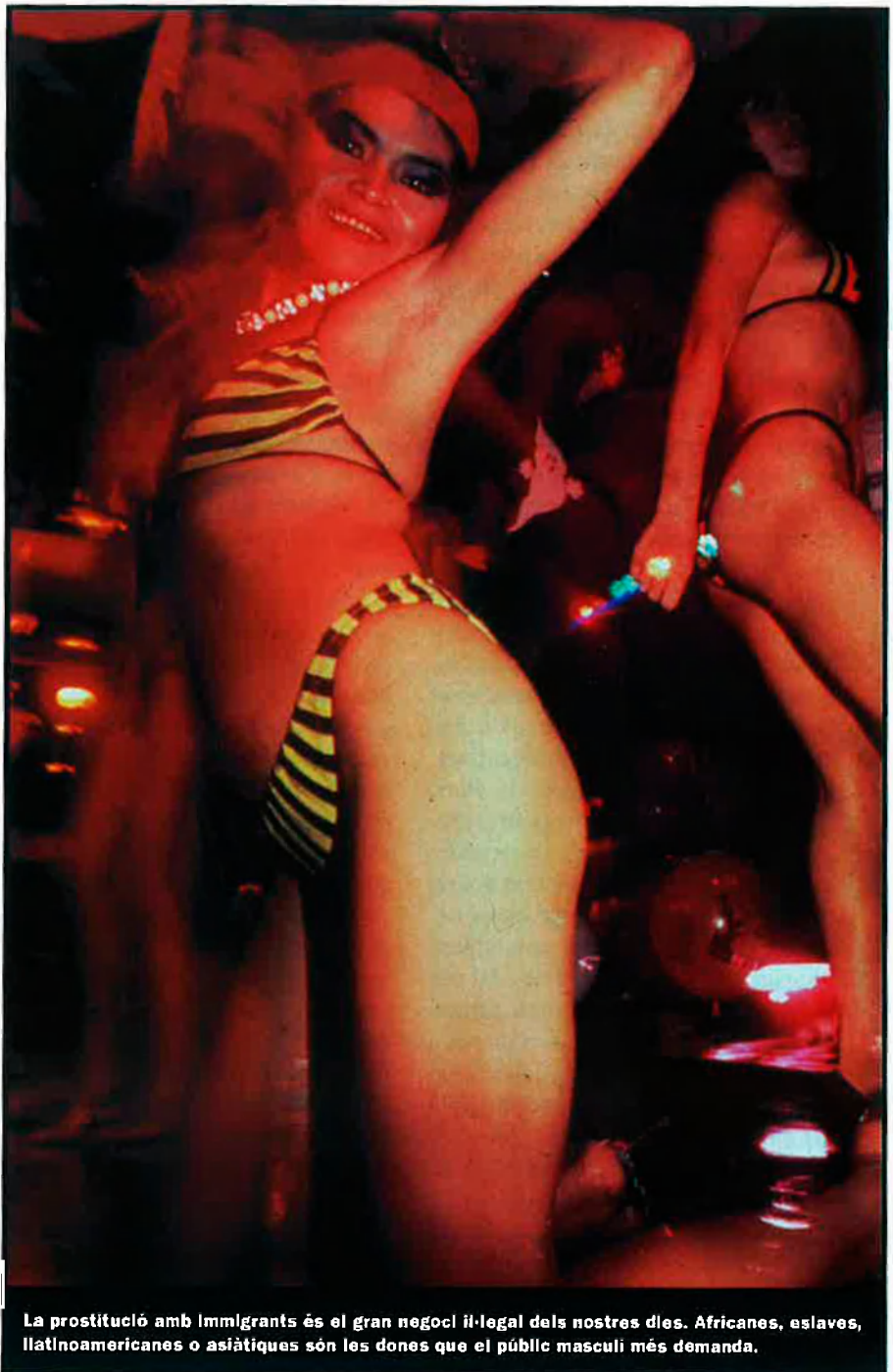

Màfia i immigració, el lligam pervers

La immigració il·legal s'ha convertit en el gran negoci d'una delinqüència organitzada que mou a l'estat espanyol 5.000 milions d'euros cada any. Amb els grans fluxos de la droga controlats per la policia, les màfies s'han reconvertit al tràfic humà.

Les conseqüències vénen majoritàriament en forma de mesures contra les víctimes immigrants.

Els culpables, en canvi, continuen delinquant.

La prostitució amb immigrants és el gran negoci il·legal dels nostres dies. Africanes, esclaves, llatinoamericanes o asiàtiques són les dones que el públic masculí més demanda.

No fa gaire que aquest setmanari va publicar un reportatge sobre els hiperputiclubs que esguiten les carreteres del nostre país. En evocar-lo, cal precisar que la proliferació d'aquesta mena de negoci va inexorablement lligada a la proliferació de la voluntat de sortir de la seua terra d'un creixent nombre de ciutadanes dels països pobres. Els macarrons i els empresaris del sector, en contacte amb xarxes que exporten i importen immigrants, han anat creant clubs més i més grans segons l'arribada de carn exterior beneficiava les possibilitats de negoci. El model no és nostre: als Estats Units, els superclubs de les incabables carreteres del sud es nodreixen de prostitutes mexicanes que entren de manera il·legal. Tantes immigrants africanes, llatinoamericanes i esclaves (les més cotitzades) volien fugir del seu país per arribar a l'Europa comunitària que als menuts clubs tradicionals els resultava impossible acollir-les.

"Un o altre ho havia de fer —conta Agustí, macarró esporàdic fins fa uns anys—, i la major part de la gent del rotllo no teníem diners per muntar grans clubs; per tant, gent de fora del tema es va introduir en el negoci", apunta ell, que se'n va quedar fora, segons assegura, per no saber apostar per la remodelació del "negoci". Amb prop de cinquanta anys, a Agustí li agradava ser un macarró "clàssic". "Jo tenia treballant algunes dones de fora, argentines, que sabien parlar espanyol i ja duien temps ací; els mateixos argentins que fa dotze anys controlaven la droga en València, també controlaven les dones; però es van ficar pel mig grups de delinqüents negres, moros, colombians i lituans que importaven putes del seu propi país i les deixaven molt barates als amos dels clubs." Ell diu que per a aquests nous macarrons "les dones són merda, les canvien per una Vespa, o per qualsevol cosa".

Fa deu anys, a la zona portuària de València, un macarró podia comprar una nigeriana als "primers negres que comerciaven" per 300.000 pessetes. Ara valen molt menys. Tantes dones volien venir de fora, tan fàcil era jugar amb elles per als importadors, que des-

pertaren el recel dels macarrons i amos de clubs tradicionals. Va arribar l'hora dels empresaris d'altres sectors, que crearen immensos locals per a les noves prostitutes i els nous intermediaris.

I segons augmentava la immigració, es va canviar la fórmula, i es van aplicar a aquest comerç les pràctiques establertes per als embotits: crear un espai que reunira tal quantitat d'oferta, que, d'una banda, permetera al client accedir a sexe de gran nivell físic a canvi d'un preu de batalla, i que, de l'altra, fera que el negoci procurara enormes guanys als amos del club i als amos de les prostitutes.

Sense prostitutes estrangeres això era impensable. Avui, les prostitutes del terreny, per regla general, o resulten molt cares, o treballen al seu domicili per evitar-se el control dels macarrons, o estan tan degradades que no poden exercir en un club i es llancen al carrer. Un carrer que han de compartir ja amb dones importades, de tantes que n'hi ha. La broma és que són aquests grans supermercats del sexe els que han trobat la fórmula de sobrevolar la legalitat, registrant-se com a hotels, ja que tenen dotzenes d'habitacions on dormen les prostitutes i on duen els clients. Són aquests locals els que han acostat el concepte de puticlub al de discoteca —per entrar-hi, cal pagar una entrada, i es pot veure un espectacle eròtic o prendre una copa, sense haver de pujar a l'habitació amb una o altra dona—, i també els que es nodreixen especialment d'immigració traficada que es busca la vida. Aquests clubs són els que s'han associat arreu de l'estat espanyol per reclamar la regulació legal del negoci de la prostitució. I són els que menys haurien d'anar *de legals*.

Perquè, sí, no fa gaire, aquest setmanari publicava un reportatge sobre els hiperputiclubs, però algunes coses han canviat des d'aleshores. En aquell reportatge apareixien dues jamaicanes —o això deien que eren— de pell cacau que treballaven al maxiclub Copas de Catarroja (Horta Sud). Ara elles ja no hi són. Recentment, una batuda contra una xarxa multinacional que operava a la Vega Baixa i a l'Horta es va resoldre amb la detenció de nou dels seus inte-

L'augment de la immigració ha propiciat un nou model de prostitució, basat en una oferta de belleses tan gran que permet vendre-les per pocs diners; els nous macarrons les tracten com a vertadera merda

grants, i amb la detenció de totes les immigrants il·legals que ells havien introduït al País Valencià i que havien prostituït. Entre elles, divuit xiques del Copas, club que forma part de l'associació ANELA, l'entitat que reclama que la prostitució tinga les màximes garanties legals. Entre elles, les dues presumptes jamaicanes.

Diffícil oblidar-les: exageradament voluptuoses, utilitzant quatre o cinc paraules d'espanyol com a llenguatge animal de seducció, amb l'estranya mirada ingènua d'unes professionals a punt de menjar-se el món. On deuen ser ara? "Tornaran al seu país, supose; ací no es poden quedar", explica un policia que ha format part d'intervencions en clubs de l'estil del Copas. L'agent indica que la majoria de dones que es mouen a aquests clubs han arribat al nostre país de manera il·legal "però no podem intervenir-hi si no eren indicis". No obstant això, no hi ha tants megaclubs referencials que

Los cues d'immigrants que esperen tramitar els seus documents davant de la delegació del Govern n Barcelona combaten el fred de la matinada amb mantes. Aquesta imatge patètica no és episòdica: es habitual en totes les grans ciutats del país sense que ningú no hi pose solució.

puguen amagar grups de prostitutes estrangeres sense papers. No hi ha tants que demanen a crits la intervenció policial urgent.

Però els paràmetres de la policia es mouen a base d'operacions d'escala mitjana o gran, d'operacions que acaben amb un colp d'impacte. No en una intervenció repetida insistentment, no en una intervenció que faça por i espante de manera continuada. No en la perseverança, sobretot per la manca d'efectius que llasta les forces de seguretat. En un altre club que forma part d'ANELA, l'espectacular Riviera de l'autovia de Castelldefels (Baix Llobregat), una batuda va acabar amb 38 prostitutes estrangeres detingudes, i el propietari del club també arrestat. El càrrec: "explotació de dones sense papers".

El colp contra el Riviera ha estat molt publicitat, però sembla que a l'hora de combatre la delinqüència vinculada a la immigració, predomina més el gest potent que no l'efectivitat global. Perquè

sí, ara sovintegen les intervencions en clubs, però, fins quan? I fins quin punt?

Possiblement, fins que es tranquil·litze la sensació d'alarma social generada per les estadístiques que fa servir l'administració i que vinculen l'augment de la delinqüència a l'increment del corrent migratori. Cosa normal, si considerem que les detencions d'immigrants són més nombroses que les de delinqüents autòctons, perquè se'ls aplica amb més facilitat la presó preventiva. I si tenim en compte que la seua condició marginal, per culpa de l'augment indiscriminat d'indocumentats i d'unes lleis que restringeixen el seu accés a la legalitat, adoba el terreny de la delinqüència.

Les xarxes mafioses no deixen d'actuar amb els actuals mètodes coercitius. Perquè predomina el fet de considerar les víctimes com a proscrietes culpables, en compte de persones damnificades. A les prostitutes sense permís de residència les detenen, no els busquen una feina ni els faciliten papers. Testimonis

policials han comprovat que xiques colombianes acaben boges –literalment– per les tortures i maltractaments que els infligeixen els proxenetes del seu propi país que les distribueixen per casa nostra.

Enfront del fals discurs dels amos de puticlubs, que proclamen que totes les seues xiques "estan legals", fa mesos, davant de testimonis, un club de Pedreguer (Marina Baixa) va expulsar una de les seues xiques –de procedència russa– i la va deixar al carrer perquè l'individu que se l'havia facilitat per treballar no havia volgut renovar un tràmit econòmic amb els responsables del local. La jove russa va desaparèixer enmig de la nit. Una bona part de joves d'Europa de l'Est que volen buscar-se la vida, acaben com a actrius porno rodant a Barcelona, de vegades per sous que no excedeixen els 150 euros per rodatge. Les venen i les compren com un si foren cotxes, amb un catàleg de prestacions que inclou amb tot detall les pràctiques

sexuals que són o no capaces de fer. Sona a ficció, però és real. El tràfic humà és el negoci d'aquest segle, també a casa nostra.

El tràfic d'ocupació. Rajko viu ara a la comarca de l'Horta. Va nèixer a Romania. Fa molts anys que se'n va anar. Té una nòvia valenciana, que s'ha encarregat de buscar-li un habitatge digne, arrendat a un propietari que li sembla força seriós. Ell ja ha patit que certs propietaris li lloguen un pis, per dir-li després que li han llogat només un llit. I s'ha trobat també que omplen la resta de l'habitatge amb altres immigrants que paguen 30.000 pessetes el mes per un llit. Com es pot suposar, el pis en qüestió era ple de llits.

Altres propietaris, apel·lant al racisme, utilitzen la sobredosi d'immigrants en immobles per desfer-se d'inquilins molestos de pisos veïns. La preferència en aquesta tàctica són els gitanos romanesos –Rajko no és gitano–, als quals molta gent de casa nostra menysprea doblement. Gitanos que arriben al nostre país aval·lats legalment per immigrants anteriors que han aconseguit permisos, i que, després, els reparteixen pels racons de les ciutats amb activitats predecidides. Activitats com ara captar amb un xiquet penjant, netejar els parabrises dels automòbils, o vendre diaris. Després donen beneficis als organitzadors, i ells reben la part corresponent. No poden anar pel seu compte, si no volen que els seus caps els delaten a la policia amb qualsevol excusa. La renovació de papers és complexa, però sempre hi ha manera de falsificar-la. Per tant, sempre hi ha manera de dominar els qui en depenen.

Rajko va venir des de tan lluny en un camió, pagant l'equivalent a 1.800 euros. "Ací potser no semblen molts diners, però per mi era una fortuna", diu ara. Diu que va quedar enganxat per sempre als individus que el van traure il·legalment d'allà perquè és un home, no una dona, i no podien fer usdefruit etern del seu cos. Treballa en una mena de fàbrica on arregla electrodomèstics. És feliç. Dins de les seues possi-

Immigrants indocumentats, en una embarcació de la Guàrdia Civil. Esperen ser traslladats, després de ser interceptats en la costa de Tarifa. A la dreta, una altra multitudinària cua d'immigrants que esperen regularitzar la seua situació a Barcelona.

bilitats, és clar. "Sé que em contractaren perquè a mi em poden pagar menys diners que a un tio nascut ací", opina. "Fa tres anys, em vaig desplaçar de Madrid a València perquè em digueren que ací hi havia menys immigrants; em van acceptar per treballar sense que haguera que donar proves de legalitat; em vaig beneficiar del meu color de pell: la gent abans agafa un blanc que un moro, perquè no se'n refien; els donen feina perquè poden explotar-los, però si a tu et pot explotar igual, i ets blanc, millor. Ara tinc papers, perquè el meu cap ha donat la cara per mi; em paga prou menys que a un treballador espanyol, però per a mi és suficient." Rajko creu que, malgrat tot, ha tingut sort. El més trist és que és així.

Perquè els vinguts de Polònia, l'ex-Iugoslàvia o les antigues repúbliques soviètiques han augmentat percentualment respecte a anys anteriors, i han

desbancat els magribins en les opcions de contractació de mà d'obra barata. "Treballen més, donen menys problemes i són més pareguts a nosaltres", explica el propietari d'una fruiteria que ha despatxat tots els magribins per contractar lituans. En el sexe, succeeix el mateix: les prostitutes blanques de l'Est són les més desitjades, per damunt de les africanes. "Són més fredes, però no solament estan més bones –creu un client habitual del club Copas–, sinó que fan de tot sense problemes amb el client perquè són molt submises, les han educat perquè ho si-guen, com les orientals."

Per fi, quan ja hi ha immigrants de diversos colors de pell, podem triar de quins aprofitar-nos amb més comoditat i sobre quins llançar més rebuig.

I el vomitem sobre els d'aspecte magribí. Els de cultura religiosa i social que ens resulta, visceralment, més distinta i rebutjable. Els que encenen un rebuig més ètnic entre els cristians. És a dir, sobre els qui considerem més potencialment conflictius.

A diferència dels eslaus, molts magribins es mostren orgullosos, despectius amb la cultura occidental, capaços d'exigir drets que creen conflictes, i proclius a formar guetos, una estratègia de defensa que només beneficia l'escalfa-

**Els empresaris
corruptes
prefereixen
els eslaus
als magribins**

ment de l'odi. Aquest setmanari, de fet, té notícies d'una pràctica que, per desgràcia, no és insòlita: vertaderes subhastes diàries de feina entre africans. A Manacor, a les set del matí, una plaça pública plena d'homes magribins i subsaharians. De sobte apareixen unes furgonetes. Amb unes maneres que feien pensar que era ja costum aquesta mena de "subhasta de contractació", en surten homes que van cridant per oferir feina a tantes pessetes l'hora. Mans en l'aire dels optants. Els homes de les furgonetes trien els treballadors. Els elegits hi entren. Les furgonetes se'n van. Els qui queden a la plaça, desapareixen. Propi d'una escena de pel·lícula nord-americana que narrara la dura vida dels *es-paldas mojadas* mexicans a Texas o Arizona. Però no. Era Manacor, Mallorca, qualsevol dia de qualsevol mes. Era qualsevol ciutat del nostre país.

En la lluita oficial contra els abusos mafiosos, les actuacions del Govern se centren, més que no en la prevenció, en la repressió de l'abús contra els treballadors. Pertot arreu del país s'han imposat multes a empresaris agrícoles i de la construcció de fins a 6.000 euros per cada treballador en situació irregular. La investigació d'aquestes irregularitats va a càrrec de la Inspecció Treball, que depèn de l'estat central, i el seu cap, Francisco Badenes, ha explicat a aquest

setmanari que el seu departament únicament actua contra les irregularitats contractuals i que qualsevol tema relacionat amb possible existència de màfies és responsabilitat de la investigació policial. I declina fer més valoracions.

El problema és que de denúncies, no n'hi ha gaires, encara que tothom coneix el drama. Potser perquè tothom se n'aprofita. "Qualsevol empresari tindrà treballadors immigrants", indica Juan Carlos, industrial alimentari que a València té magribins treballant per a ell. Juan els paga, literalment, "la meitat del sou que pagaria a uns espanyols". En realitat, menys, perquè arriba a un terç d'allò que pagaria a un valencià. A diferència d'altres col·legues, aquest industrial prefereix els "moros": "els que jo conec -apunta- tenen consciència que han de treballar per pocs diners, i ho accepten; a mi m'agraden, perquè jo sé que els moros, per la seua manera de

"Pague poc als moros perquè necessiten pocs diners per a viure", diu un empresari

ser, necessiten pocs diners per a viure, i ells saben que jo ho sé, i això facilita l'acord."

Poca gent fa alguna cosa per evitar la perpetuació del problema. Només quan l'evidència és tan colpidora que es pot perseguir en els tribunals sense possibilitats de crear un dubte raonable. La Guàrdia Civil ha detingut tres persones al poble de Saix (Alt Vinalopó), dos d'ells constructors, per contractar estrangers indocumentats (quatre peruans). Amb aquestes detencions -un tipus d'actuació policial que ha començat a dur-se a terme massa tard-, ja són 22 els empresaris detinguts en els darrers mesos al País Valencià per presumptes delictes d'explotació d'immigrants indocumentats.

El sindicat CCOO indica que vora 7.000 persones treballen il·legalment en la construcció a Alacant (és a dir, 7 de cada 10 immigrants). El sindicat també ha denunciat que són reclutats per "grups mafiosos" i per "pistolers" a sou. CCOO ha presentat denúncies tant a la Guàrdia Civil com a la Inspecció de Treball. Treball ha sancionat VAPFSA, empresa promotora de les obres en la urbanització Cumbres de Sol a Benitaxell (Marina Alta). Segons CCOO, un col·lectiu de 70 immigrants equatorians i magribins treballaven il·legalment en aquestes obres i vivien en barraques d'obra.

Treballadors polonesos de cítrics dormien en una cova d'una muntanya a Sagunt com si foren bèsties: treballant set dies la setmana de sol a sol cobraven entre 60 i 120 euros. I 10 immigrants han denunciat per estafa el propietari de l'empresa constructora valenciana Jovi Torreta perquè volia cobrar-los 901 euros per legalitzar la seua situació. El sindicat apunta que les empreses donen feina encara que saben perfectament que l'immigrant no té documentació -tot i que la majoria dels empresaris, de manera increïble i ofensiva, diuen que no ho saben- i que, per aquesta condició precària, l'immigrant acceptarà qualsevol preu, treballarà fins al final, i no protestarà.

El flux de dolor i estafa és continu. Ara, que la pràctica està tan estesa que ja s'ha acceptat com a *modus operandi*

empresarial; ara, que els mitjans de comunicació publiquen cada cas d'explotació denunciada; ara, que les equatorianes són mà d'obra molt barata per tenir cura d'ancians i fer feines de casa, sense formalitzar cap tipus de contracte; ara, que els sindicats han localitzat via investigació els empresaris que exploten de manera més oberta; i, per fi, ara, que el Govern central i els governs autonòmics estan interessats a desbaratar situacions d'aquest estil per llavar-se la cara públicament; ara, doncs, és quan es detecten casos a corre-cuita, com si fóra cosa d'avui, malgrat que aquesta realitat es repeteix des de fa quasi una dècada.

La detenció de Saix es va produir gràcies a una denúncia presentada pels mateixos treballadors peruans, iniciativa que només acostuma a materialitzar-se quan el treball acaba de manera lesiva per als immigrants. Efectivament, aquests manifestaren que els havien despatxat d'una empresa de la construcció de Saix, on havien estat treballant sense contracte per no tenir permís de residència. Els peruans aportaren com a prova dos talons bancaris —aquesta mena de treballador cobra en xec o fins i tot en metàl·lic— lliurats per l'empresa a canvi del seu treball.

Pocs dies abans, es va desenvolupar una altra operació contra l'explotació d'immigrants, aquesta vegada a Dénia (Marina Alta). En aquest operatiu van ser detingudes cinc persones, quatre d'elles constructors que donaven feina a 35 treballadors estrangers en un règim pràcticament esclavista. "Fins que començarem a tenir casos com aquests —indica de manera no oficial un guàrdia civil que ha participat en operacions semblants— no havíem detectat maltractaments semblants contra treballadors." "Alguns empresaris practiquen sobre els immigrants tot allò que la llei els impedeix fer sobre els treballadors locals", apunta. "L'empresari que fa coses semblants no ho hauria de fer, perquè no crea empresa, només crea problemes, i ajuda a enrarir l'ambient social; per això, per la seua contribució a complicar el clima social, pense que aquests delictes són extraor-

dinàriament greus, i encara els hauríem de perseguir més."

Els dos àmbits en què més es vulnera la legislació sobre contractació són el de la construcció i l'agrícola. Com que es tracta de feines que necessiten treballadors temporals, apareixen, al costat dels treballs domèstics, com els primers amb què pot intentar buscar-se la vida un immigrant pobre. Entitats sindicals han denunciat tres constructores més per suposades irregularitats en la contractació d'immigrants. I el gran escàndol: la setmana passada, la policia va detenir un funcionari de l'oficina d'estrangeria de València, acusat de demanar diners a canvi de tramitar permisos de treball i residència que després no complimentava. Quatre dels immigrants afectats presentaren una denúncia contra aquest funcionari.

Què pot pensar un immigrant quan la gent que, teòricament, ha de vigilar que la seua relació amb la legalitat siga precisa s'encarrega de viciar-la? Hi ha més fruita podrida, dins d'aquesta cistella: moltes empreses de treball temporal acostumen a complir la llei quan es tracta de demandants nadius; però quan qui sol·licita feina a aquestes empreses ve de fora, les possibilitats de transgressió augmenten percentualment.

Perquè aquest és un demandant que acceptarà qualsevol vulneració dels drets; i és un treballador que moltes empreses entenen com susceptible de vulnerar els seus drets; i aquesta terrible conjunció facilita la seua contractació, sí, però fereix de mort les possibilitats dels immigrants legals, que possiblement no acceptarien un tracte tan injust, i fa que s'accepten precedents molt perillosos en la moderna explotació laboral de l'ésser humà.

Ara bé, si la denúncia es formula, s'acaba el pa per als treballadors il·legals, perquè aquests són retornats al seu país d'origen —si és que la policia aconsegueix esbrinar d'on són— i ells mateixos no volen aquesta eixida. Per tant, aguanten. Per tant, només els sindicats, les exigües investigacions policials o treballadors ferotgement agreujats per la contractació il·legal acaben presentant denúncies.

La caòtica política espanyola respecte a la immigració ha fomentat la pressió sobre els estrangers de segona. Ara, davant de tensions que esclaten cada vegada amb major virulència, es comença a acceptar un fet que sembla que ningú no volia admetre: que la immigració és creixent i imparabile. Però falta reconèixer que el fenomen no s'aturarà perquè es complique l'afluència d'immigrants. En compte d'organitzar bosses de treball per a treballadors d'un o altre país de manera equitativa, acceptant que el fenomen no deixarà de produir-se, el control s'exerceix sobre els indocumentats una vegada ha esclatat un conflicte concret. És com anar apagant focs de manera aleatòria i esporàdica, alhora que es crea una sensació globalitzada de repressió que afavoreix les esclatxes.

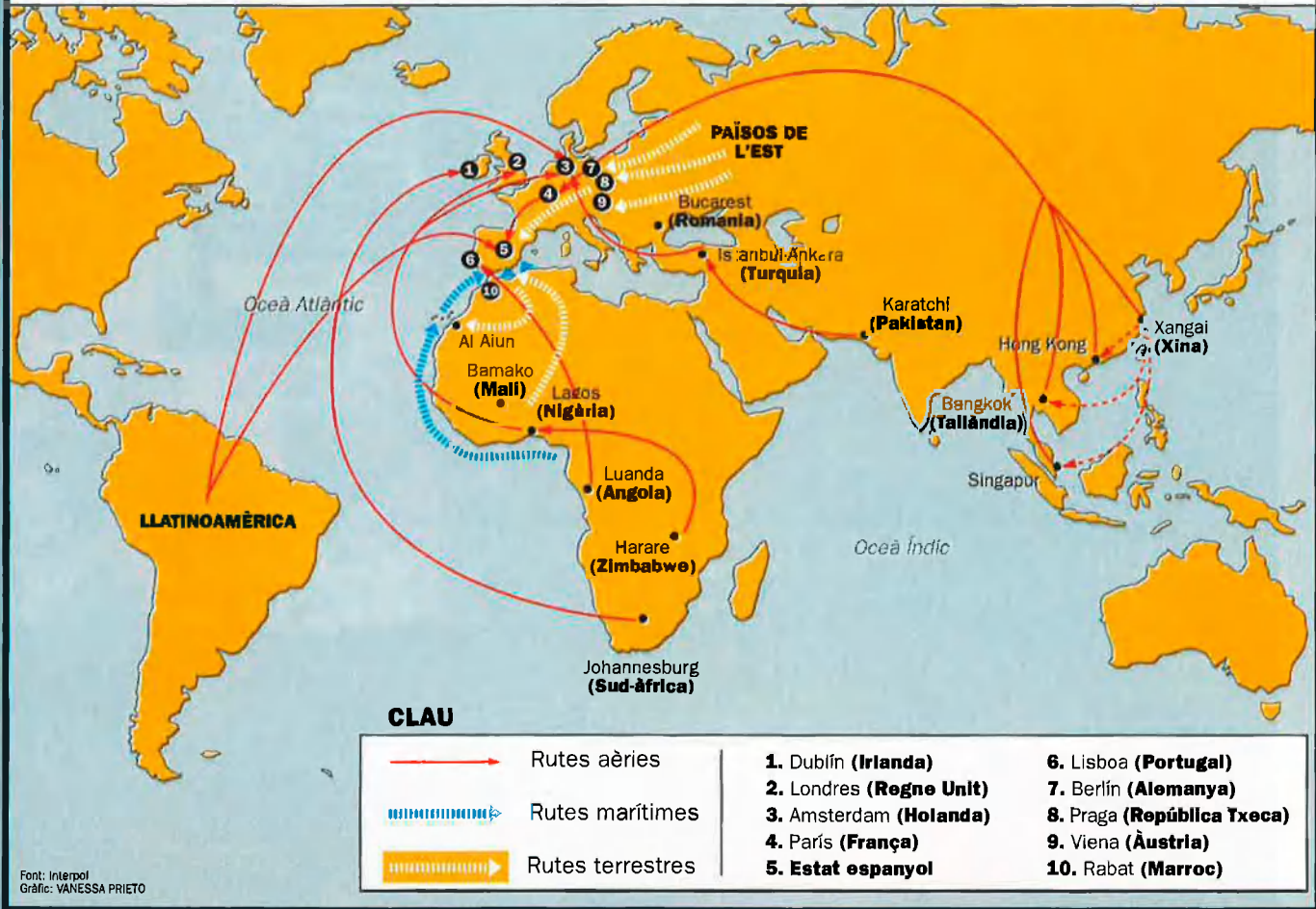
Construcció fatal. Esclatxes legals que la construcció fa servir com pedra sobre pedra per explotar els seus obrers. Una empresa d'aquest sector que treballa a Barcelona i a Lleida, a través d'una empresa subcontractada, utilitzava mà d'obra immigrant per poder reduir a la mínima expressió els costos laborals. L'esquema es repeteix en milers d'obres. En aquest cas concret, com en molts més, l'empresa havia contractat prop d'un centenar d'obrers de països com Polònia, Equador i Romania. I en aquest cas concret, com en pocs altres, alguns dels treballadors van denunciar que l'empresa subcontractada no els havia pagat ni un cèntim dels salaris.

Es tractava de persones que havien arribat a l'estat espanyol amb l'engany que els donarien una feina i que els arreglarien els papers. La promesa era especialment falsa, si es permet el matís. Perquè, amb la llei d'estrangeria, el permís de residència no es pot tramitar si no és des del mateix país d'origen. Per tant, una vegada ací, aquestes persones estan condemnades a viure en una situació de marginalitat i sense cap mena de dret.

Hi ha nous casos tipus d'explotació de gent sense papers. Fa uns mesos, un incendi va destruir un pis de Granollers (Vallès Oriental). Es va detectar

Les rutes de l'exploació

Les vies d'entrada de la immigració il·legal a Europa

L'Europol afirma que 500.000 persones arriben anualment a Europa de manera clandestina. I que 200.000 d'elles viuen a l'estat espanyol. Les màfies les ajuden a entrar a través d'uns pocs itineraris. Els magribins embarquen en les platges compreses entre Tànger i Ceuta. Són en mans de xarxes d'immigració il·legal que, segons els diners que puguin pagar, els transporten en pastera, els fan passar com a polissons en línies regulars o els camuflen en pesquers o iots. L'any passat van ser interceptats en l'estret de Gibraltar 14.400 persones indocumentades. El viatge en pastera és el més perillós, ja que és el desplaçament que més riscos per a la vida de l'inmigrant duu afegit. La pressió policial en l'estret els desvia cap a les Canàries des de les costes saharianes d'Al

Aiun. Altres africans que viatgen des de països al sud de Tombouctou, ho fan via Casablanca, i d'allí a Ceuta o Canàries. Una altra ruta parteix de Mali i Nigèria, continua per Algèria i desemboca al Marroc. També embarquen com a polissons en vaixells que toquen els ports de Senegal, Libèria, Nigèria i Costa d'Ivori. Hi ha, a més a més, rutes aèries que parteixen de Lagos, Zimbabwe, Johannesburg i Luanda.

Entre els llatinoamericans, òbviament, l'avió és l'entrada habitual. La seua destinació és l'estat espanyol, però utilitzen també altres aeroports europeus com ara el d'Amsterdam. Els d'Europa de l'Est acostumen a venir per mitjans terrestres des d'Alemanya o Àustria. Els romanesos passen per Praga cap a Barcelona, quan no ho fan via Torí.

L'Europol, però, també ha detectat que utilitzen l'aeroport de Tirana. Quant als asiàtics, el major nombre d'immigrants irregulars prové del Pakistan i la Xina. Els xinesos viatgen primer a Hong Kong, Tailàndia o Singapur, on, després de ser equipats amb documents falsos, prenen avions a París, i després cap a casa nostra. Iraquians, iranians i pakistanesos salten a Istanbul, ja que aquesta ciutat turca té un dels majors mercats mundials de compra-venda de passaports falsos. Després opten per adreçar-se a un país asiàtic no emissor d'emigració, o per volar a Brussel·les o Amsterdam, per diluir-se més endavant entre la massa del país escollit finalment.

Joan M. Oleaque

EFE / RAFA GIL

Dalt, material confiscat a membres d'una xarxa de tràfic de dones que comerciava amb joves de Moldàvia. Davall, dues prostitutes asiàtiques i una imatge del club Copas de Catarroja. Aquest local de contactes ha patit batudes en què s'han detingut immigrants il·legals.

que hi malviuen prop d'una quarantena de persones provinents del Marroc. Es tractava d'un grup d'immigrants sense papers que treballaven en vivers i plantacions de la zona. Cada dia, eren desplaçats a llocs de treball diferents, sense cap mena de contracte i, com és fàcil intuir, amb uns salaris molt per sota dels ja prou magres en aquest tipus de feina.

Però la paradoxa es fa evident en alguns exemples en què ara seria impos-

sible regularitzar la situació dels nouvinguts, encara que empresa contractadora i treballador estranger ho volgueren. El cas d'una empresa del sector carni de la comarca d'Osona demostra que abans no era així. La factoria en qüestió va ser denunciada per tenir 47 treballadors indocumentats, procedents de l'Equador, Colòmbia i del Marroc. Gràcies a la denúncia presentada davant Inspecció de Treball aquests operaris van aconseguir el per-

mís de residència. I és que l'antiga llei permetia obrir un procés de regulació a aquelles persones immigrades, en situacions irregulars, però que pogueren disposar de feina amb contracte. Amb la implantació de la nova llei d'immigració, però, el Govern espanyol va suspendre el règim general ordinari, i els estrangers extracomunitaris, encara que ja tinguen feina, no poden accedir al visat. Ara, diverses empreses de la comarca d'Osona s'han posat en con-

tacte amb el CITE (Centre d'Informació per a Treballadors Estrangers, de CCOO) per regularitzar la situació d'immigrants sense papers de la seva empresa, abans que no els denuncie cap inspector de Treball. En aquesta situació es troben aproximadament 400 persones. Però el problema és que, com que no es pot iniciar cap procés de regularització d'aquestes persones, la situació topa amb un carrer sense sortida.

De fet, llei en mà, aquests immigrants que disposen de feina en empreses, i molts d'ells s'han integrat sense problemes en la vida de la comarca, no tenen cap altra possible eixida que la resignació a perdre la feina i quedar en la marginació de la irregularitat sense papers. I és que només poden tramitar el visat des del seu país i per a accedir a les places de treball que oferta, en aquest cas, l'estat espanyol, en cada contingent.

De la Llei 4/2000 a la 8/2000. De fet, doncs, la llei d'estrangeria ha acabat provocant un efecte pervers i ha ampliat les situacions d'explotació. L'executiu de José María Aznar, tan bon punt va aconseguir la majoria absoluta, una de les primeres mesures que va posar en marxa va ser la de reformular la llei d'estrangeria, aprovada al final de l'anterior legislatura, contra la seva voluntat, pels grups que ara són oposició. Així, amb el predomini absolut al Congrés i al Senat, s'assegurava una llei feta a la seva mida, amb el suport de Convergència i Unió i de Coalició Canària.

La Llei 8/2000 substituïa, doncs, la 4/2000, amb l'objectiu, segons l'execu-

La llei d'estrangeria ha ampliat les situacions d'explotació

tiu popular, d'evitar dos fenòmens. L'un, l'efecte "criada". És a dir, una arribada massiva de persones d'altres països extracomunitaris, amb la voluntat d'aconseguir visats de treball, per la possibilitat que oferia, a parer dels populars, l'anterior normativa. L'altre objectiu que es plantejava la reforma del Partit Popular era lluitar contra les xarxes de tràfic i explotació de persones.

Analitzats els resultats, sembla que la llei no ha aconseguit cap dels dos grans objectius proposats. Així, l'efecte "criada" sembla que no solament no s'ha evitat, sinó que, pel contrari, s'ha reforçat. Així, s'ha donat la paradoxa que el 2001, el primer any d'aplicació de la nova llei d'estrangeria, ha estat l'any en el qual han arribat més immigrants de manera clandestina. Segons alguns càlculs fets per diverses entitats, entre 350.000 i 400.000 immigrants arribats a l'estat espanyol no disposen de documents i han quedat al marge dels contingents previstos per la llei.

La inoperància de la llei. L'objectiu de lluitar contra les xarxes de tràfic i explotació de persones és, potser, el punt

en què el fracàs de la llei d'estrangeria es fa més palès. I és que amb el desenvolupament de la normativa, la víctima de l'explotació queda doblement exposada i indefensa.

La llei refeta pel Partit Popular l'any 2000, preveu regularitzar automàticament la situació de tots aquells immigrants indocumentats que col·laboren amb l'administració per desarticular les xarxes d'immigració il·legal. Ara bé, si la víctima d'aquesta situació denuncia el cas, cal un temps d'investigació administrativa per confirmar si la informació proporcionada és veraç i útil per a la lluita contra aquestes xarxes il·legals.

Si es tracta d'un cas d'explotació laboral, la víctima queda al descobert i, com a mínim, perd la seua única font de subsistència. Però la cosa pot ser encara més greu quan la víctima ho és d'una xarxa de prostitució, per exemple. Fins ara, en aquests casos, la policia havia actuat com a testimoni de la denúncia i la persona denunciada quedava automàticament protegida. Però el procés s'ha complicat, ja que, fins l'agost passat, la decisió administrativa, per regularitzar o no la situació de les persones immigrades que havien col·laborat en denúncies contra xarxes d'explotació, requeia en les delegacions provincials del Govern espanyol. A partir de llavors, el Ministeri de l'Interior va prendre la determinació de centralitzar a Madrid aquestes decisions.

Amb aquest canvi, s'ha allargat molt més el període que ha de passar entre la denúncia i la consegüent regularització de la víctima denunciada. Per tant, el

**Cines Babel
Cines Albatros**

Cines Babel
CUANDO TODO ESTÉ EN ORDEN
Una pel·lícula de **César Martínez Herrada**
Acompanyarà el curtmetratge **TEQUILA.COM**

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS:
3,61€ tota la setmana.
(cal acompanyar justificant de pagament)

Si ets lector d'EL TEMPS:
3,61 € de dilluns a dijous

Vicente Sancho Tello, 10. VALÈNCIA

Misteri oriental

La immigració més hermètica, aquella que viu absolutament tancada en un món paral·lel al nostre, és la d'Extrem Orient. Encara que la Xina ocupa un territori immens, les característiques tradicionals del país abans de la revolució maoista —riquesa concentrada en mans d'uns pocs i una gran massa que deu obediència gairebé mística als poderosos— va afavorir el recurs a l'emigració. L'Oest americà va ser erigit, en part, gràcies a l'emigració xinesa. L'aplicació radical del maoisme no va ajudar a frenar aquesta fugida, i, fins avui, la Xina, el país més poblat del món, és també un dels que més ciutadans reparteix arreu del planeta.

Tota màfia naix com un govern paral·lel que no vol sotmetre's a l'oficial. Joe Bonanno, el mafiós sicilià transpassat fa poc que va servir de model a Francis Ford Coppola per al protagonista d'*El Padrí*, era l'exemple clar de mafiós que tendia a emparar els seus compatriotes, i a exercir la violència només dins de l'espectre de la lluita pel poder. És a dir, que Bonanno, com altres primigenis mafiosos, es vanagloriejava de respectar certs preceptes nacionals que el frenaven a l'hora d'espèrmer els seus companys emigrats als Estats Units.

El seu exemple no solament no l'han seguit altres delinqüents organitzats, més aviat al contrari: molts han descobert que és més fàcil extorsionar l'immigrant, perquè és el més feble. Un amic de Coppola, el també realitzador Michael Cimino, ho va plasmar

bé en una pel·lícula efectista, però per desgràcia veraç. Es tracta de la molt violenta *Manhattan Sur*, on les tríades xineses, o agrupacions mafioses d'immigrants orientals, importaven treballadors de la Xina i els esclavitzaven per a usdefruit d'una o altra tríada. Cal explicar que tríada és el terme xinès de màfia, una màfia que, a diferència de la italiana, no té una única estructura piramidal, sinó que la integren un seguit de bandes que eventualment arriben a acords per a negocis concrets.

Les tríades van nàixer al segle XVII com a societats secretes de caràcter polític. La seua finalitat era combatre la dinastia Tsing (d'origen tàrtar) en favor del llinatge dels Ming (que eren xinesos purs). Progressivament, totes aquestes societats degeneraren fins convertir-se en unes associacions criminals, una evolució que es va veure afavorida pel seu tarannà secret original.

Amb l'arribada del règim comunista, les tríades es van traslladar a la colònia anglesa de Hong Kong. Després va venir l'expansió per Europa i els Estats Units, sempre en paral·lel amb l'emigració xinesa. Com que Hong Kong avui és Xina, les tríades es concentren en el mercat exterior.

La DEA americana estima que el 80% de l'heroïna que circula pel món ha passat per mans de les tríades. De fet, l'anomenat Triangle d'Or (Laos, Birmània i Tailàndia) és la zona on es produeix el gruix de l'heroïna mundial de major qualitat, i és un territori

dominat per la tríada anomenada 14k, nom en clau que significa "or i força".

Ara bé, els negocis de la droga estan tan controlats que, com altres màfies, les tríades progressivament es van especialitzant en l'extorsió comercial a compatriotes, sempre sota una aparença hermètica de legalitat o, si més no, d'aparent no confrontació amb la llei. Tothom ja fa anys que sap que la droga és un negoci molt rendible, i les guerres entre clans internacionals per proveir el mercat d'una o d'altra droga són excessivament cruentes per no diversificar les activitats il·legals.

En una època com aquesta —el segle XXI serà el de les migracions— el contraban d'ànimes apareix com una opció, per ara, molt menys compromesa. I és que la policia encara no controla la totalitat dels fluxos il·legals migratoris, ni està preparada per a aturar-los. Les tríades, a més a més, tenen altres negocis innovadors —menuts però constants— com ara l'organització de bandes al nostre país i a la resta d'Europa que es dediquen a buidar màquines escurabutxaques a partir d'un coneixement exhaustiu dels seus codis de funcionament, i de les combinacions que permeten guanyar els diners.

La majoria d'aquestes màquines són fabricades al mercat exportador xinès, i, segons la policia, els mafiosos sembla que estan d'acord amb part dels fabricants, que els faciliten la manera de guanyar premis arreu del món, a canvi del repartiment de beneficis. Aquest seria el model de funciona-

testimoni ha de passar més temps al descobert i desprotegit.

Així, per exemple, els advocats del CITE s'han trobat amb un cas paradigmàtic, el d'una dona que va denunciar, fa més de deu mesos, una xarxa d'exploració d'immigrants per a la prostitució. Aquesta denúncia va servir per detenir prop d'una vintena de persones a l'estat espanyol i unes tantes més a l'Amèrica del Sud. Però, mal-

grat la validesa indiscutible de la col·laboració, aquesta víctima de l'exploració continua sense obtenir la regulació que preveu la llei. I en aquest cas no hi ha en joc només la subsistència. Moltes de les persones que han caigut en aquestes xarxes mafioses han estat enganyades en els seus països d'origen. En molts casos han hagut de pagar grans sumes de diners per viatjar fins Europa, i les mateixes xarxes els

presten els diners. Una vegada arribades a la seua destinació, les víctimes són explotades. Sortir d'aquestes xarxes és molt complicat, si es té en compte la dependència econòmica i la situació d'irregularitat administrativa.

Davant aquests casos de risc i del període d'indefensió que es genera després de la delació, és natural que pocs gosen a fer cap denúncia. Si a aquest exemple hi afegim la política d'expul-

ment de les tríades: extorsió en silenci, sense moure soroll, i comptant amb l'aquiescència tradicional de tots els implicats.

Les forces de seguretat mai no han pogut aclarir gaire el funcionament de les tríades: els xinesos que s'hi sotmeten mantenen un pacte de silenci afavorit pel desconeixement de l'idioma del país que els acull. La policia internacional està avesada al funcionament clàssic de la màfia mediterrània, que copia el de les legions romanes. Però aquesta és una altra història, i els paràmetres d'organització i conducta no hi tenen res a veure.

Actualment, les tríades han concentrat els esforços en la importació d'éssers humans –habitualment, en bodegues de vaixells clandestins–, un negoci que els proporciona gairebé 20.000 euros per viatger i passatge. Una vegada arriba el passatger, se li busca una ocupació –si és dona, potser la destinaran a la prostitució o a un restaurant xinès, i si és home, directament al restaurant– controlada per una o altra tríada. Les condicions de treball habituals sobrevolen l'esclavatge, i, a més, qui vol sobreviure sovint es veu obligat a hipotecar els béns que ha deixat a la Xina.

La norma és que l'immigrant mai no ha de veure cancel·lat el seu compte amb la màfia, per molts anys que visca i per molt que treballi. La policia només s'ha interessat per aquest fenomen quan ha estat envoltat de violència. Si no, els deixen fer. Diverses fonts policials de casa nostra reconeixen ara que no hi ha constància legal de decessos entre la població xinesa immigrant. La sospita –òbvia, per altra banda– és que hi ha tràfic de papers i de documents d'identitat,

sió dels estrangers sense papers, trobem que la llei encara és més ineficaç per desmantellar les xarxes il·legals, ja que amb cada expulsat, desapareix un testimoni i, per tant, una possible via d'investigació. En boca d'un dels advocats del CITE, “a ningú se li acudiria empresonar als drogoaddictes per desarticular les màfies del narcotràfic”. Doncs això és el que es fa amb els immigrants i amb les màfies que els controlen.

Una jove immigrant xinesa. Les feines en botigues de batalla, en restaurants o en clubs de prostitució –no al carrer– són les habituals que les tríades proporcionen als xinesos.

que passen a un altre immigrant quan un mor. El document fals serveix per legalitzar qui ja és ací, o per permetre l'eixida a qui és a la Xina. El cos l'enterra la mateixa màfia importadora, que té contactes amb la pertinent funerària.

Les forces de seguretat han arribat a descobrir que, a banda dels restaurants, també els tallers tèxtils, les botigues de roba superbarata o la venda d'emigrants entre bandes són destinacions habituals per als xinesos que deixen el seu país. L'extorsió basada en el xantatge o en els secrets són negocis que van a més en el períple occidental de les tríades. Alguns clans extorsionen els comerços dels seus compatriotes, que es veuen obligats a pagar-los entre 1.800 i 3.000 euros, sempre sota amenaces a residents tant en l'estat espanyol com a la Xina.

La droga ja no és l'únic gran negoci. No obstant això, el paral·lelisme entre aquests dos camps del delictes arriba més enllà. A Europa, i des del 1950, la principal font d'enriquiment il·lícit ha estat el tràfic de droga, unit al tràfic d'armes. L'Observatori Internacional de la Droga ha calculat que aquest negoci, durant els anys 90, va moure un bilió de dòlars de beneficis al món occidental. O més exactament, al món llatinoame-

La diàspora xinesa afavoreix la proliferació de les tríades per Occident i la seua magnitud no para d'augmentar. La policia creu que la banda 14k té 30.000 membres repartits per Europa, Estats Units i Hong Kong. La banda Sun Yee On se suposa que té la mateixa quantitat d'integrants, i la coneguda com Wo Shing Woo, deu superar els 25.000 gàngsters. I a més a més, i sobretot al Principat, hi ha presència –encara tènue– de màfia japonesa o *yakuza*. Es dedica sobretot al tràfic de dones, compaginat amb el de droga i amb l'extorsió a empreses filles del capitalisme nipó. Un capitalisme que té en la *yakuza* el reflex més fosc.

Joan M. Oleaque

(amb informació de Miquel Payeras)

ricà i asiàtic, gràcies a la droga consumida al món occidental.

Amb l'eclosió de la cocaïna, i, posteriorment, amb les onades internacionals de comerç amb drogues sintètiques, la policia internacional ha anat formant-se més i més en el combat contra la compra-venda mundial de droga. Els anys 80 veieren la consolidació de la DEA i d'altres departaments especialitzats a desmantellar el comerç amb drogues,

Moltes joves de l'Est d'Europa arriben al nostre país pensant que trobar feina, o que l'ofici de go-gos o xiques de *strap-tease* serà temporal. Les màfies que les importen s'encarreguen de fer que aquesta ocupació, que enriqueix als comerciants, es perpetue, i que el deute que la immigrant estableix amb la xarxa no es cancel·lo mai.

ahora que ajudaven la CIA en el joc d'escacs internacional que fa servir la droga per fer pujar i baixar governs al Tercer Món.

Amb la droga centrant l'atenció policial internacional, moltes de les antigues xarxes especialitzades en aquestes rutes s'han atomitzat, i han canviat la seua activitat il·lícita: de la droga han passat al tràfic de persones. A mesura que el capitalisme s'ha globalitzat i ha perpetuat la misèria del Tercer Món, s'ha incrementat la voluntat de fugir dels fills de països pobres. I, a mesura que això succeeïa, també creixia la voluntat d'impedir l'entrada incontrolada d'immigrants als països europeus receptors.

En aquest panorama, les organitzacions delictives han cobrat força, no solament com a importadores humanes, sinó també com a explotadores en la pràctica dels humans importats. La reconversió ha estat complicada, però efectiva. Tant, que, dels 5.000 milions d'euros que mou a l'estat espanyol la

delinqüència organitzada —integrada sobretot per bandes estrangeres—, la majoria d'ingressos provenen d'aquesta tortuosa font. Bé siga per bandes que s'hi dediquen essencialment; o bé per bandes que, a més de la droga i les armes, també comercien amb persones.

En aquesta època de consum generalitzat de sexe ràpid, la prostitució s'ha consolidat com una gran oferta mafiosa com no es coneixia des de feia dècades. Molts immigrants exploten sexualment les seues compatriotes, al mateix temps que les utilitzen per vendre droga. És a dir, avui la delinqüència es reconverteix de manera pendular, barreja delictes que l'antic crim organitzat ja havia compartimentat.

A l'estat espanyol, i segons un informe sobre delinqüència organitzada presentat a finals del 2001 al Parlament Europeu, actuen 200 bandes organitzades. La majoria tenen presència a casa nostra. Alguns d'aquests grups delictius integren més de cent membres, i,

en total, aglutinen un exèrcit de més de 6.000 delinqüents. Per nacionalitats, apareixen ciutadans de 76 països com a executors d'aquestes activitats il·lícites. Hi predominen els magribins, seguits pels colombians, italians, francesos, anglesos i holandesos. La majoria d'organitzacions apleguen una militància plurinacional (73%). No obstant això, un 15% estan formades només per estrangers, i un 12% només per espanyols.

En tres de cada quatre grups hi ha espanyols associats a ciutadans d'altres 72 nacionalitats, sobretot marroquins i colombians. D'aquestes 200 bandes, n'hi ha 16 que es dediquen exclusivament a portar immigrants clandestinament, però la majoria es dediquen a més d'una activitat il·lícita. Delictes oblidats, propis de finals dels anys 70, quan els *pandillers* era moda, tornen a aparèixer a les pàgines de successos, per l'eclosió d'aquestes bandes. Més de 120 bandes són de recent aparició, i el seu territori prioritari d'actuació és

el litoral mediterrani. Aquesta delinqüència organitzada es caracteritza pel seu creixent poder econòmic i per la seua progressiva discreció social i tecnificació.

Segons aquest informe, la violència extrema no és sempre el mètode d'actuació habitual, encara que no hi falta. Els negocis alternen la droga, el blanqueig de capital, la falsificació de documents, i, connectada amb aquest últim delictes, la immigració il·legal.

La màfia de major expansió en menor temps és la russa, que inverteix i es refugia al Principat i al País Valencià; els mafiosos russos lloguen—literalment— xiques als macarrons que vulguen explotar-les; una altra que creix és l'albanokosovesa. centrada en robatoris en polígons industrials i amb un augment espectacular d'actes delictius entre 1995 i 2000. Per últim, la que s'ha estès de manera més sorprenent en els darrers anys és la nigeriana, especialitzada en la prostitució de carrer i el tràfic de droga al detall, i en el cobrament—violent— de deutes pendents.

"Fa poc que hem començat a controlar exhaustivament bandes que delinqueixen a aquest nivell—indica un alt càrrec policial de València—, i ho hem fet quan hem tingut constància que aquesta no era una activitat esporàdica, sinó continuada i insistent, un negoci que se superposava a altres." Si bé moltes organitzacions no han abandonat els assumptes de droga, algunes el simultaniegen amb el comerç humà. "N'hi ha que després exploten els importats, i n'hi ha que tenen acords amb particu-

lars o altres màfies perquè se'ls explote, i repartesquen beneficis." I és fàcil traficar amb persones en uns temps en què semblava impossible? "Doncs és més fàcil que no caldria—opina aquest policia—, perquè quan el fenomen ha començat a donar-se en països desenvolupats, ens ha agafat desprevinguts: tots creïem que aquestes coses només passava lluny, però no ací." El fenomen de la perversió de la immigració converteix llegendes en macabres realitats.

'Streap-dance'. El passat dia 11 de maig, dissabte, funcionaris de la policia, adscrits al grup operatiu dedicat a la repressió de la immigració il·legal, la prostitució i els abusos contra els treballadors, feren una batuda en què resultaren detingudes set persones, entre espanyols i colombians.

Tots estaven relacionats amb una suposada xarxa de tràfic de dones les activitats de la qual se centraven—presumptament— en un conegut club de Palma de *streap-dance* i en un xalet de la rodalia de la capital aparentment dedicat directament al sexe professional obligat. El sotmetiment de prostitutes estrangeres ha estimulat la moda de l'*streap-tease*, pràctica exhibicionista—fins ara— confinada essencialment a l'Est d'Europa, Àsia i Amèrica. Aquest espectacle, de fet, ha revitalitzat l'economia de molts clubs locals, més enllà de l'intercanvi carnal.

Entre els dos locals la policia va trobar 42 dones, totes procedents de països de l'Est europeu, sense cap document ni de treball ni de residència.

Vivien en els mateixos locals en condicions deplorables, vigilades contínuament, i sotmeses a vexacions com ara ser "rifades" per mantenir relacions sexuals amb clients, amics o amb qui determinaren els seus *amos*, sempre sota coacció i amenaces. "Feia anys que la nostra vida no era tan puta com ara", diu Clara, veterana meretriu autòctona de carrer que ha de compartir la seua cantonada de València amb una colla de prostitutes de Sierra Leone. "Els seus macarrons volen controlar-nos a nosaltres; moltes dones de carrer ja ens havíem desfet de xulos, perquè la policia els persegueix; però ara aquestes porten els seus propis macarrons, i ens fan la vida impossible; diuen que o treballem per a ells, o hem d'escampar el poll i deixar el carrer."

Clara va haver de deixar la ciutat per traslladar-se a un polígon de poble, perquè l'allau de prostitutes africanes en grups molt nombrosos ha provocat abundants protestes veïnals.

"Aquesta n'és una altra: per culpa d'elles han tornat el problemes, abans se'ns tolerava, ara no; ens veuen a totes igual; elles es barallen pels clients, s'hi llancen com a llobes; ho volen tot, fan el que siga per menjar; elles han apagat la poca vida que teníem." La visió de Clara és la d'una perjudicada. Per contra, li agrada o no, la vinguda de prostitutes africanes i esclaves de carrer, joves i barates, ha fet pujar la clientela d'aquest tipus de serveis. I els conflictes que s'hi afegeixen.

Que no difereixen dels que puguen tenir les immigrants que acaben als clubs

ESPAI ESCÈNIC JOAN BROSSA

Del 8 de maig al 9 de juny

NGMES
7€

LA GUINDA

Nico Baixas

Creació: Teresa Calafell. Direcció: Glòria Rognoni

Preu especial per als lectors d'El Temps
presentant aquest anunci a la taquilla del teatre

A musical and visual delight. Un petit, sucós, deliciós espectacle, una GUINDA.

C/Allada Vermell, 13. 08003 Barcelona (Final del c/ Princesa). Tel. 933 101 364

Horaris: De dimecres a dissabte, a les 22 h i diumenges a les 19 h.

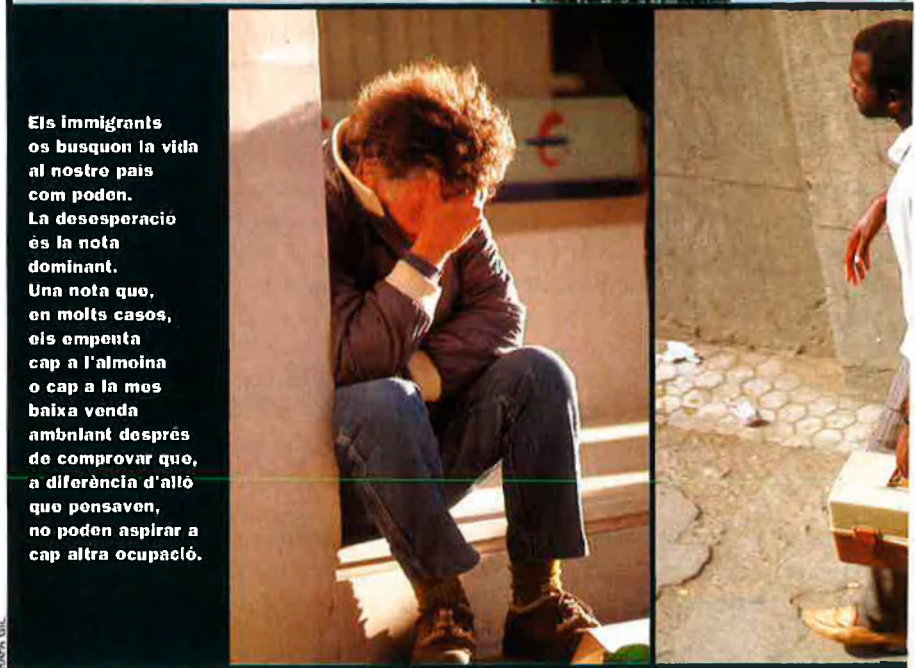
de carretera. La policia, a la zona de la badia de Palma, ha detingut set persones de nacionalitat polonesa i albanesa com a suposats membres d'una xarxa organitzada per portar cap a Mallorca al·lots d'Ucraïna, Letònia, Estònia i d'altres països de l'Est europeu, amb la promesa de llocs de feina. Una vegada a l'illa, i sota amenaces i coaccions diverses, la història es torna a repetir: eren obligades a prostituir-se. Les dues actuacions, en tan pocs mesos, donen idea de la importància del fenomen.

Aquest setmanari, a través d'un testimoni, coneix de primera mà la peripècia d'una jove eslava obligada a prostituir-se. El testimoni va conèixer una dona de 22 anys, d'un país de l'Est. Una dona que conta la seva vida a Mallorca, i que sap que la seua vida serviria de tòpic de molts casos més.

Arribà amb la promesa de fer d'animadora o *go-go girl*. Una vegada instal·lada, li desapareix el passaport, li asseguren que té un deute de centenars de milers de pessetes per raons de viatge, gestions diverses i allotjament. Amb amenaces, és obligada a prostituir-se en un club. Cada dia es fa uns quants clients, tants com puga.

Té prohibit repetir moltes vegades amb un mateix client, per evitar confidències o que se n'enamora i decidisca fugir. Gairebé no pot eixir del local. Així, durant el temps que siga necessari, anirà descomptant el *deute* que té amb els seus proxenetes. Una vegada cancel·lat, potser recuperarà el passaport i tornarà, o no, al seu país, amb el cos i el somni mediterrani destrossats. És el mateix que passa al País Valencià; o a Barcelona, la primera entre les ciutats europees destinatàries d'aquest tipus de prostitució migratòria per a carrers o superclubs.

Aquests episodis han guanyat també rellevància pública a Palma arran de les bregues que han enfrontat prostitutes espanyoles i les "negres". Les primeres acusen les africanes de competència deslleial, ja que, al seu parer, rebenten els preus. Efectivament, això succeeix per diversos motius: un, perquè no entenen de tarifes *estàndard*; dos, perquè, a diferència de les espa-

Els immigrants os busquen la vida al nostre país com poden. La desesperació és la nota dominant. Una nota que, en molts casos, els empenya cap a l'almoina o cap a la més baixa venda ambulant després de comprovar que, a diferència d'allò que pensaven, no poden aspirar a cap altra ocupació.

PAULA GIL

nyoles, no estan enganxades a la coca o al cavall, i no tenen fills, elements que obliguen a una forta dependència econòmica prèviament establerta que elles no tenen; tres, les estrangeres no es queden diners, els els donen als macarrons, que tenen connexió amb les bandes importadores, i, per tant, no han de pensar en una tarifa que els reporte un benefici econòmic personal, sinó en un treball que proporcione el màxim de benefici als mafiosos i que els permeta saldar el deute. És a dir,

que viuen en la llei de la selva total, i ací, s'hi val tot, especialment la competència deslleial; i no solament amb les prostitutes autòctones, sinó entre elles mateixes.

L'any passat, per exemple, i durant mesos, els veïns van sortir al carrer per protestar tant contra les bregues i la proliferació de prostitutes en cèntrics carrers de la capital balear com contra les amenaces, pallisses i problemes diversos que els proxenetes, també subsaharians, protagonitzaven. Fins ara,

Les tríades xineses i la 'yakuza' japonesa s'han instal·lat a casa nostra

I es dedica a agafar noves víctimes a través de tres vies.

La primera és el segrest. La segona, la venda de la dona, pràctica freqüent en països pobres i habitualment realitzada per familiars. Després, l'engany; el més comú és la promesa d'un treball en un país desenvolupat. Una vegada arribades a la seua destinació, els furten el passaport i els exigeixen pagar el suposat deute contret en el trasllat, pressió que s'incrementa amb agressions a elles o, en el país d'origen, als familiars.

Hi ha una variant, quan les immigrants sí que saben que hauran de dedicar-se a la prostitució. Segons informes policials, n'hi ha casos, sí, però no sovintegen, i, en tot cas, sempre els diuen que serà solament una ocupació temporal i amb una remuneració molt major que la

Als immigrants se'ls aplica la presó provisional amb major facilitat

que finalment rebran. Colòmbia, Brasil, República Dominicana, Rússia, Ucraïna, l'antiga Iugoslàvia, Polònia, Nigèria, el Marroc, Libèria i Sierra Leone són els països que major nombre de prostitutes proporcionen (de les 40.000 que exerceixen a l'estat espanyol, el 90% són estrangeres). Un estudi del Centro Reina Sofía, entitat de València especialitzada en l'estudi de la violència, indica que acostumen a ser dones entre divuit i trenta anys de baix nivell econòmic i cultural que en el seu país

d'origen no es prostituïen. La magnitud dels beneficis —arreu del món, el comerç generat per contraban sexual pot arribar a moure uns 12.000 milions de dòlars— ha animat màfies que abans rebutjaven la prostitució a dedicar-s'hi, fent competència a les noves. Els efectes d'aquesta nova/vella esclavitud transnacional acceleren la proliferació de la sida i de les malalties venèries, a banda d'agreuja la desestabilització socioeconòmica als països d'origen. En els de rebuda, a més de l'habitual xenofòbia racista, fomenta la competència salvatge entre els mateixos immigrants, i estimula els governs a prendre mesures polítiques restrictives contra els treballadors estrangers.

Mesures que utilitzen les xifres policials per criminalitzar la immigració i facilitar l'objectiu que Europa exigeix a l'estat espanyol: pressionar intensament sobre tots els immigrants indocumentats per impedir que s'endinsen en el continent.

Les xifres oficials apunten que el 40% dels detinguts el 2001 eren immigrants; però les xifres del sindicat policial SUP apunten un percentatge molt menor, el 26%, i els seus representants indiquen que engrèixar les taxes és una maniobra per trobar un boc expiatori de l'augment de delictes, i desviar l'atenció del vertader problema: el fracàs de les reformes policials impulsades per l'administració, i l'evidència que el cos necessita més agents.

Hi ha, però, un altre element que no es té en compte: que un immigrant que no tinga residència establerta, serà detingut i passarà per presó provisional per fets que a un delinqüent local no el farien tastar la presó.

Qualsevol solució exigeix afrontar el problema amb sentit comú i amb honestat i, alhora, acceptar la immigració com un fet indissoluble de l'evolució humana.

I per acceptar que la regulació sensata i humanitària és la major obligació moral i professional que qualsevol polític té avui.

Joan M. Oleaque
(amb informació de Miquel Payeras i Enric Rimbau)

però, l'actuació fonamental de l'autoritat ha estat *distribuir*, o difuminar, aquestes activitats entre zones diverses per esvaïr el problema d'ordre públic que s'havia generat. Però les dones prostituïdes i els homes que se n'aprofiten avui continuen existint i les organitzacions que controlen tot aquest negoci, també.

De fet, es mouen a la manera d'aquell animal mític que va matar Hèrcules, el monstre conegut com hidra: quan li talles un cap, un altre ocupa el seu lloc.